

Seen 251310

Hoài Thanh cau mày, khẽ thông báo: “Nghe nha hoàn phụ việc nói họ không hề nhìn thấy Tứ cô nương trong bữa tiệc, không biết đã xảy ra chuyện gì, còn nghe nói... Tứ cô nương cũng không ăn cơm trưa.”

Ánh mắt của Dung Đình lạnh băng, nắm chặt lấy chén trà khiến khớp xương trở nên trắng bệch.

...

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvevaland. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Nha hoàn hạ độc vào canh theo lệnh của Liễu thị đang bị dây thừng buộc chặt, co rúm người ở bên cạnh bức tường phía nam.

Nàng ta động đậy cơ thể với vẻ đầy bất an nhằm thoát khỏi sự trói buộc của dây thừng.

Minh Thục vẫn đứng kế bên nàng ta. Mặc dù nàng ấy cũng là nha hoàn nhưng đối với loại người dễ dàng bị sai xử như vậy thì nàng ấy không đồng cảm nổi, vẻ mặt thể hiện sự chán ghét, nói: “Người nên giữ gìn sức lực đi, để lát nữa nói chuyện rõ ràng với lão Bá gia, đến lúc đó ta sẽ mở trời cho người.”

Ở bên ngoài viện, Khương Nhiêu lệnh cho Khương Bình đi tìm vài tên hộ vệ để trông coi viện này, cũng như là để bảo vệ an toàn cho nha hoàn có thể cung cấp khẩu cung kia, tránh việc Liễu thị cho người đến làm loạn.

Quả nhiên, người của Liễu thị đã đến hai lần nhưng tiếc là bị hộ vệ ngăn cản. Vậy nên, ngay nửa bước cũng không vào được, tuy bọn họ rất hùng hổ nhưng đã bị thị vệ đuổi đi.

Ở phía xa, Khương Nhiêu ngồi bên bàn đá, phe phẩy cây quạt trong tay.

Nàng bận bù đầu, không kịp ăn trưa nên bụng dạ trống trơn. Nhưng lòng chất chồng tâm sự nên nàng không hề thấy đói, chỉ cau mày và đợi Dụ Nhi về. Trên gương mặt ấy lộ ra vẻ bất an.

Bản chuyển ngữ bạn đang đọc thuộc về Luvealand. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là trang copy không có sự đồng ý của LuvEva land fanpage. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện hơn nhé.

Nàng lệnh cho Dụ Nhi đến bữa tiệc mời tổ phụ đến đây.

Một hồi lâu, nàng ấy mới vội vã quay về nhưng sau lưng Dụ Nhi không có ai cả.

Nàng ấy đi về một mình, đi đến bên cạnh Khương Nhiêu với gương mặt ủ dột rồi nói: “Cô nương, lão Bá gia đang trò chuyện hăng say cùng Kỳ Thượng thư của Hộ bộ, nói là lát nữa sẽ đến đây.”

Trong lòng Khương Nhiêu thấy bất lực, nhưng nàng cũng nghĩ đến kết quả này nên gật đầu: “Đợi chút xem sao.”

Cũng chỉ vì giờ không phải là lúc, trùng với giờ dùng cơm trưa của buổi tiệc nên tổ phụ của nàng phải xã giao tới lui nên không thể rời đi.

Nhưng việc này càng kéo dài thì lòng nàng càng thêm bất an, hơn nữa, Liễu thị luôn muốn đến mang Oanh Âm đi làm nàng lo sẽ phát sinh chuyện khác.

Khương Nhiêu nói: “Bảo Khương Bình đi tìm vài người xem chừng Liễu thị, đừng để bà ta chạy.”

Minh Thục thắc mắc: “Cô nương, tại sao không làm lớn chuyện này trước mặt lão Bá gia đi? Chúng ta không sai, cũng không sợ cách mặt với Đại phu nhân mà.”

Ngón tay Khương Nhiêu gõ gõ lên mặt bàn: “Đây là việc riêng trong phủ, nếu làm lớn chuyện trước mặt tổ phụ thì người dự tiệc ở đó cũng nhìn thấy, sẽ trở thành nhược điểm của phủ Ninh An Bá khiến người khác cười chê.”

Việc riêng trong nhà mà bị người khác thêm mắm dặm muối rồi truyền tai nhau thì sẽ biến thành kiểu càng nói càng thái quá, càng truyền càng khó nghe.

“Làm Bá phủ mất thể diện cũng như làm tổ phụ mất mặt thôi, nếu như tổ phụ không vui vậy thì ông ấy có đứng về phía ta không?”

Đệ đệ nàng nghịch ngợm gây sự, lúc nào phạm sai thì cha nàng cũng đuổi đánh khắp viện? Nhưng trước nay cha nàng không hề đánh trước mặt người ngoài, cũng là vì giữ mặt mũi cho đứa nhóc còn chưa thay đủ răng đó.

Đến tổ phụ của nàng... Đã làm lão Bá gia cao cao tại thượng nhiều năm như vậy, luôn nghe những lời tán dương thuận tai, còn để ý đến mặt mũi hơn cả đệ đệ của nàng.

Khuong Nhiêu nói nhẹ nhàng nhưng chắc nịch: “Chuyện xấu trong nhà thì nên đóng cửa xử lý cho thỏa đáng. Bây giờ, nếu tổ phụ không thể đến thì chúng ta chỉ có thể chờ.”

Nghe thấy lời nhắc của nàng thì Minh Thục mới hiểu thâm ý trong đó, lập tức hiểu ra: “Nô tỳ đã lỗ mãng rồi.”

Đến khi nàng ấy ngược mắt lên thì ánh mắt kia đang chứa đựng tâm tư.

Nhìn Khuong Nhiêu, nàng ấy không biết cô nương đã trưởng thành từ bao giờ.

Hình như hôm qua nàng vẫn là bé con cột tóc hai chùm luôn khóc ê a, nhưng có thể dùng một viên kẹo để dỗ dành. Sau đó, nàng sẽ ngoan ngoãn nằm trên vai của người lớn, nhưng chớp mắt thôi mà nàng lại có thể đảm đương mọi chuyện rồi.

“Nhưng vẫn phải làm lớn chuyện này lên.”

Khuong Nhiêu chu môi, thẳng thừng nói: “Đại bá mẫu là một cái gai độc, nếu khoan dung với bà ta thì phủ Ninh An Bá sớm muộn cũng bị bà ta đâm thành tổ ong.”

“Ồ Kim Lăng, căn cơ của cha ta còn khá yếu. Đa số khách đến đều vì mối quan hệ với Đại bá phụ nên sẽ không tránh được việc họ nói hộ cho Liễu thị...” Nàng đang nói bỗng khựng lại: “Nhưng ta không chấp nhận.”

Giọng nói nàng mang theo sự tùy hứng mà lứa tuổi này nên có, lắm bầm: “Bà ta dám hại mẫu thân ta, ta chỉ muốn thả chó cắn chết bà ta cho rồi.”

“Ta tuyệt đối không cho bà ta cơ hội để thoát tội, bà ta làm bao nhiêu chuyện ác thì phải nhận bấy nhiêu báo ứng.”

Nàng từng vô lo vô nghĩ, nhưng cảnh tượng nhà tan cửa nát trong giấc mơ giống như một tia sét, nó đánh thức nàng trong mơ hỗn độn.

Làm nàng hiểu được rằng, người không tranh đua, luôn nhường nhịn cho người khác những thứ lẽ ra là của mình như cha nàng cũng không chắc là có thể bo bo giữ mình.

Thậm chí, dù ông ấy có đi đến cạnh vực sâu thì cũng không có người kéo lấy ông ấy.

Nàng sẽ không bao giờ có thể quên đi cảnh tượng nhà nàng bị tịch thu tài sản ở trong mơ.

Cha mẹ nàng quỳ xuống và níu kéo tên quan kia, cầu xin họ để lại cho nữ nhi một con đường sống.

Cha nàng đã sống thanh cao như vậy, nhưng lại từ bỏ khí thế và tôn nghiêm như vậy.

Ông cứ nói một câu là lại vái một cái, giọng nói ghen ngào và hèn mọn: “Quan nhân, xin ngài để lại một con đường sống cho nhi tử và nữ nhi của ta, chúng đều là những đứa trẻ ngoan. Chỉ có điều lại đầu thai sai chỗ thôi, chọn sai phụ mẫu, không đáng để chịu tội! Ta vái lạy ngài, cầu xin ngài...”

Ông ấy cứ dập đầu xuống đến khi chạm mặt sàn rồi lại nâng lên, máu và tuyết bắn lẫn lộn với nhau dính đầy trên trán.

Một nam nhân từng đầu đội trời chân đạp đất, nhưng bây giờ đã khom người đến mức thấp nhất, đôi vai đầy tuyết, cả đầu đầy sương, cơ thể cao lớn vẫn luôn run rẩy, run rẩy từng hồi...

May rằng...

Ngón tay Khương Nhiều càng thêm căng thẳng.

Đó là một cơn ác mộng có thể tỉnh lại...

Cả đời này nàng không muốn nhìn thấy cảnh cha mẹ phải cắn răng chịu đựng một lần nào nữa, không màng tôn nghiêm mà quỳ trên nền tuyết lạnh lẽo.

Minh Thục nhìn đôi mắt ửng đỏ chứa đựng đầy sự tức giận của nàng, nàng ấy thấy đau lòng.

Đây là tiểu cô nương mà nàng ấy đã ở bên từ nhỏ đến lớn, khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp, vốn dĩ nên được nâng niu trong tay cả đời, chỉ nên cười chứ không nên có vẻ mặt đầy hận thù này.

Minh Thục an ủi nàng: “Cô nương, nhà chúng ta không có chó, hay là thả tiểu thiếu gia đi.”

“A tỷ, a tỷ.”

Có một quả bóng nhỏ màu đỏ lăn tới từ lúc nào.

Minh Thục nhìn chăm chú, rồi nhìn thấy Khương Cẩn Hành: “Ồ?”

“Tiểu thiếu gia, sao ngài lại tới đây?”

Khương Cẩn Hành ôm chân Khương Nhiều, mở đôi mắt tròn xoe, nghiêng đầu nhìn Minh Thục với vẻ thắc mắc: “Thả ta làm gì vậy? Giống như thả điều hả?”

Minh Thục: “...”

Sao vừa nói tới tiểu thiếu gia là tiểu thiếu gia lại phóng tới vậy?

Khương Nhiêu ôm cậu bé lên. Trong thâm tâm, nàng không muốn để cậu bé còn nhỏ như vậy mà phải chứng kiến những chuyện dơ bẩn trong nhà, nghiêng người chặn đi tầm mắt của Khương Cẩm Hành, không cho cậu bé nhìn thấy nha hoàn đang co rúm ở góc tường.

Nàng nhéo nhéo chóp mũi của cậu bé, nhẹ nhàng nói: “Không có con điều nào nặng như đê đâu, đê đừng làm khó gió nữa.”

Khương Cẩm Hành nâng đôi tay mũm mĩm lên, xoa xoa mũi mình.

Không biết có phải vì bị chê nặng nên không vui không, cậu bé bực bội cúi đầu nhìn cái bụng tròn trĩnh của mình với ánh mắt buồn bã, có chút hờn dỗi.

Khương Nhiêu vỗ vỗ cái bụng tròn của cậu bé, chỉnh lại vạt áo hơi nhăn của cậu bé: “Sao đê lại đến đây?”

Nỗi buồn của Khương Cẩm Hành đến nhanh như nào thì cũng tan biến nhanh như thế. Cậu bé ngược lên, trong mắt vẫn là vẻ trong trẻo, lanh lợi: “A tỷ không ngoan, không ăn bữa trưa nên có người bảo đê đến xem.”

“Là cha mẹ sao?” Khương Nhiêu vô thức hỏi.

Khương Cẩm Hành lắc lắc đầu: “Là Đại ca ca.”

Cậu bé quay đầu, nhìn ra nguyệt môn ở ngoài sân.

“Huynh ấy đến cùng đê. Nhưng a tỷ bảo hộ vệ đứng thủ không cho người ngoài tiến vào nên hộ vệ không cho huynh ấy vào.”

Khương Cẩm Hành ôm lấy cổ Khương Nhiêu, lớn giọng năn nỉ: “A tỷ, để huynh ấy vào đi mà.”

...

Khương Nhiêu còn tưởng trong một buổi sáng, Khương Cẩn Hành đi ra ngoài rồi tùy tiện nhận một ca ca nào đó.

Ai ngờ đến khi Minh Thước bước đến nguyệt môn, nhìn sơ qua rồi quay đầu nói: “Cô nương, là Cửu Điện hạ.”

Dung Đình bị hộ vệ chặn lại, không được bước vào.

Hắn nhìn những tên hộ vệ đó, cơ thể vững vàng bất động, ánh mắt chứa đựng sự kiên quyết, dường như trong đáy mắt còn có tơ máu.

Sự bạo ngược trong người hắn đã trỗi dậy nhưng hắn lại cố nhin xuống, trên trán ẩn hiện một màu tím xanh.

Tiếng bước chân truyền ra từ nguyệt môn, một bóng dáng màu đỏ từ trong viện bước ra.

Dung Đình nhìn thoáng qua, chớp mắt rồi cố nhin xuống những ý định đang sục sôi.

“Thả người!” Bước chân Khương Nhiêu rất vội vã.

Nàng nhìn quanh mới biết hóa ra Khương Bình không ở đây. Chắc hẳn ta đi tìm người trông chừng Liễu thị nên chưa quay về.

Những hộ vệ còn lại thì không biết Dung Đình nên mới chặn lại.

Nhưng...

Đôi mày Khương Nhiêu hơi cau lại.

Dung Đình bị những tên hộ vệ cản lại nên buồn bã cúi đầu, giống như vừa chịu ủy khuất và bị ức hiếp, cũng không ngẩng đầu lên.

Thấy nàng tới thì hắn mới ngẩng mặt, trông có vẻ an tâm hơn một chút nhưng lại có thêm vài phần tự trách: “Ta... Có phải ta đến không đúng lúc không?”

Khuong Nhiêu không nghĩ đến chuyện hôm nay sẽ kinh động đến Dung Đình.

Nhưng bây giờ Dung Đình với bộ dáng này, giống như đứa bé bị mắng, sắp rơi nước mắt đến nơi thì làm sao nàng gặt đầu được.

Khuong Nhiêu lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Không sao.”

Dung Đình cầm lấy túi giấy dầu, đưa đến trước mặt nàng: “Nghe nha hoàn nói người còn chưa ăn bữa trưa.”

Ánh mắt của hắn còn dè dặt hơn hẳn động tác này.

Đôi mắt ấy trong veo tựa như một dòng suối.

Lúc hắn ngửa đầu nhìn, đôi mắt sâu thẳm tĩnh lặng như hồ nước, giống như chỉ chứa đựng một người trong đó.

Mà cô nương ở trong đôi mắt đó đang rũ đầu nhìn bánh mứt táo.

Dầu của bánh mứt táo rỉ ra làm thấm ướt một góc của giấy dầu, giấy dầu được gấp rất tỉ mỉ.

Khuong Nhiêu: Đói bụng.

Thấy nàng không nói chuyện, Dung Đình nhìn sang chỗ khác, giọng nói có phần trầm thấp: “Ta tới đây là vì muốn đưa đồ ăn cho người. Hình như... Ta làm phiền người rồi đúng không?”

Vốn dĩ Khương Nhiêu không hề có suy nghĩ trách hấn, nghe thấy giọng điệu bất an này của hấn, nàng không có bất cứ cảm giác gì ngoài việc mềm lòng.

“Không đâu, người tốt bụng mang điểm tâm đến cho ta thì sao ta thấy phiền được?”

Hôm nay, tuy nàng và đệ đệ đều mặc màu đỏ nhưng mà lại không mang đến hiệu ứng như người khác.

Khương Nhiêu cúi đầu nhìn đệ đệ kéo nàng ra đây, cơ thể tròn trĩnh ấy mặc đồ đỏ đỏ toát lên sự vui vẻ và rạng rỡ

Đôi mắt bình tĩnh của Dung Đình nhìn thoáng qua thủ vệ cầm kiếm thủ ở viện, trong lòng cũng biết là đã có chuyện.

Nhưng trên mặt hấn không hề có chút nóng nảy hay sốt sắng nào, chỉ nhẹ nhàng gõ ngón tay trên tay cầm xe lăn.

Hấn nhìn lướt qua, ghi nhớ những người đang ở đây và vẻ mặt của bọn họ. Sau đó, Dung Đình mới dời mắt nhìn chăm chú vào Khương Nhiêu, ánh mắt và giọng điệu vẫn rất cẩn thận: “Vậy người phải ăn điểm tâm đi chứ?”

Khương Nhiêu rũ mắt nhìn hấn, vô thức muốn dùng câu “đẹp không gì sánh được” để gán lên người hấn.

Khuôn mặt tuyệt đẹp nhưng u buồn và nhợt nhạt, có vẻ yếu ớt, nhưng màu đỏ đậm trên y phục đã làm tan biến sự ốm yếu ấy đi phần nào. Mặc dù khuôn mặt hấn vẫn tiêu tụy nhưng lại đẹp đến mức người ta không thể rời mắt, mái tóc đen được buộc ở sau đầu, trên người toát ra vẻ mê hoặc như quỷ yêu.

Trong lòng nàng vô thức nở àm một tiếng khiến nàng phải gật đầu khẳng định.

Khương Cẩm Hành ngẩng đầu nhìn Khương Nhiêu, tuy hấn không hiểu gì cả nhưng vẫn gật đầu.

Tỷ tỷ của cậu bé gật đầu thì cậu bé cũng gật đầu.

Một lớn một nhỏ, đồng loạt gật đầu.

Đúng lúc này, Hoài Thanh lại nói: “Bánh mứt táo này là Cửu Điện hạ không dám ăn, định giữ cho Tứ cô nương đó.”

Bỗng nhiên, bầu không khí hơi là lạ.

Chỉ có Khương Nhiêu giống như không cảm nhận được gì, cúi đầu, vừa mở giấy dầu vừa khẽ “ùm” một tiếng.

Giọng nói của nàng rất nhẹ nhàng: “Ta biết mà.”

Hoài Thanh sững sốt.

Không hiểu sao hần ta lại cảm thấy hơi sợ.

Biết mà?

Vậy là Khương cô nương biết hết rồi sao?

Sao nàng biết được?

Khương Nhiêu cười: “Ta biết Cửu Điện hạ không thích đồ ngọt, nhưng mà ta thích.”

Hoài Thanh: “...”

Không, không, không, không phải ý này đâu.

